

munerne paa de forskellige Omraader ogsaa for den tilbageværende Del af det Tidsrum, for hvilket Dyrtidsloven af 1916 er givet. Saaledes stillet har man fra Venstres Side fundet, at noget kunde tale for, at man, idet Lovforslaget i øvrigt som nævnt blev formet saaledes, som det høje Tings Flertal har ønsket det, gik med til de 27 Kr., idet man jo paa den ene Side er forvisset om, at ingen Kommunalbestyrelse herved vil lade sig friste til at gaa videre end fornødent, medens man paa den anden Side har ønsket paa effektiv Maade at give det, som er kommet til Orde fra Venstres Side i begge Rigsdagens Ting, Udtryk, nemlig at man ogsaa vil have, at det, der er fornødent, skal gøres, og at man er villig til at stille Midlerne dertil til Raadighed. Men saa har man jo ogsaa været enig om, at saa skulde hverken visse Varesorter, som f. Eks. Brændsel, eller visse Foranstaltninger, som f. Eks. Bespisning af ubemidlede Børn, ligge udenfor de Rammer, som er fastlagte ved Maksimumsbeløbets Fastsættelse. Indenfor disse Rammer skal saa alle Dyrtidsforanstaltninger i denne Vinter foretages. Hvad ganske særlig Bespisning af Børn angaar, er det klart, og det erkendes fra alle Sider, at Hensynet til den opvoksende Slægt er et Hovedhensyn, og man haaber sikkert, at dette Hensyn ogsaa vil blive taget overalt, hvor der kan paavises Trang dertil, og hvor ikke lokale Forhold lægger Hindringer i Vejen. Princippet, hvorefter der skal ydes Støtte i Henhold til Loven i denne Vinter, er altsaa vedvarende det samme som det, der har været gældende, siden Dyrtidsloven af 1916 blev givet, og den Opfattelse, som Venstre har haft af dette Princip, en Opfattelse, som jeg har haft den Ære at være Talsmand for under Forhandlingen om denne Sag i dette høje Ting, har jo ogsaa fundet Tilslutning indenfor Socialdemokratiet, i hvert Fald saa vidt man kan forstaa af en Udtalelse, der i Gaar fandtes i dette Partis københavnske Hovedorgan, en Udtalelse, som jeg vil bede den højtærede Formand om Tilladelse til at citere et Brudstykke af. Der tales om de Ønsker, der fandt Udtryk i det oprindelige Forslag, saaledes som den højtærede Indenrigsminister fremsatte det, og ogsaa efter Vedtagelsen i det høje Folketing ved tredje Behandling. Derefter hedder det saaledes: „Der er skabt Enighed om en Fortolkning, der allerede har været anvendt, og som gaar ud paa, at Kommunerne kan anvende Beløbet til almindelige Prisreguleringer, naar der blot overfor Staten drages et Skel mellem den Del af Beløbet,

der er kommet den ubemidlede Del af Befolkningen til gode, og den ringe Del, der er faldet som Nedsættelse paa de bemidlede Forbrug“ — og saa fortsættes der —: „Ved denne Fortolkning af Loven opnaar man, at Hjælpen kan ydes, uden at den faar Karakteren af en Understøttelse, der navnlig under smaa lokale Forhold kunde føles som en Ydmygelse“. Naar jeg bortser fra, at man altsaa her vil give det Udseende af, at den Anvendelse af § 2 skulde være af ny Dato, skulde være et Resultat af de Forhandlinger, der er førte her i Anledning af Tillæget til Loven, medens den jo faktisk har været praktiseret rundt i Masser af Landets Kommuner i et helt Aar ikke blot med den høje Rigsdags Billigelse, men, som jeg ved, paa Foranledning af den højtærede Indenrigsminister, kan jeg ganske slutte mig til denne Udtalelse. Den dækker de Betragtninger, som jo ogsaa er Venstres Betragtninger i denne Sag, og det glæder mig, at Tilslutningen nu ogsaa er kommet frem fra den Side, thi saa haaber jeg, at hvis vi i den kommende Tid paa ny faar denne specielle Lovgivning til Behandling her i Tinget, skal det ikke saaledes som ved denne Lejlighed være Principperne, der paa ny skal komme Strid om. Jeg ser i denne Udtalelse fra Socialdemokratiets Side i dets Hovedorgan her i Landet et Udtryk for dets Villie til at forlade det Grundlag, paa hvilket Striden hidtil har staaet; der findes vel sagtens nok andre Krav, som de Herrer vil kunne rejse, og som man til sin Tid kan debattere. Jeg vil hævde, at Lovforslaget, som det nu foreligger, tager ligeligt Hensyn til alle Sider, at det ikke er et Lovforslag hverken for Byerne eller for Landet. Paa ethvert Punkt stiller det Kommunalbestyrelserne frit og giver dem en ensartet og fri Stilling, og jeg nærer ikke Tvivl om, at ved den rette Anvendelse vil indenfor de her givne Rammer Støtte kunne komme frem til alle de Hjem, hvor Dyrtidens Vanskeligheder er til Huse som en ubehagelig Gæst. Jeg skal tilføje, at man, uden at det i særlig Grad vil øge Skatternes Tryk omkring i Kommunerne, hvor der maatte være saadanne Forhold til Stede, som gør det ønskeligt, eller hvor særligt Forhold ved Varearternes Pris gør det naturligt, ogsaa i Henhold til denne Lov, nu som forhen vil kunne regulere Prisen nedad til Fordel for alle. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Lovforslaget, som det nu foreligger, vil være i Stand til at løse den Opgave, som er stillet til Løsning, og jeg skal hermed anbefale Flertallets Indstilling til det høje Tings Velvillie og Vedtagelse.